

ἀπορ-ρέζω, μέλ. -ρέζω, προσφέρω μέρος από κάτι ή προσφέρω ως θυσία κάτι από αυτά που έχω στην κατοχή μου, με γεν. διαιρ., σε Θεόκρ.

ἀπορ-ρέω, μέλ. και αόρ. β' στους Παθ. τύπους *ἀπορρῦήσομαι*, *ἀπερρῦην*, *μτχ. ἀπορρῦεις*. **I.** ρέω ή εκχέομαι, εκπηγάω από, σε Ηρόδ., Αισχύλ.· *ἀπό τινος*, σε Ηρόδ.· *ἔκ τινος*, σε Πλάτ. **II. 1.** πέφτω κάτω, όπως οι καρποί, τα φτερά, τα φύλλα κ.λπ., σε Ηρόδ., Αττ. **2.** εκλείπω, πεθαίνω, σβήνω από τη μνήμη των άλλων, σε Σοφ.

ἀπόρρηγμα, -ατος, τό, απόσπασμα, τεμάχιο που έχει αποκοπεί από κάτι, σε Πλούτ.

ἀπόρ-ρήγνυμι ή -ύω, μέλ. -ρήξω· **I.** αποκόπτω, αποσπώ, σπάζω, θραύω, σε Όμηρ. κ.λπ.· *πνεῦμ' ἀπορρήξαι βίου*, σπάζω, κόβω το νήμα της ζωής, σε Αισχύλ.· *ἀπορρήγνυμι βίον*, σε Ευρ. **II.** Παθ., αόρ. β' *ἀπερράγην [ᾶ]*, αποκόπτομαι, αποχωρίζομαι, διασπώμαι, διαρρηγνύομαι, σε Ηρόδ., Θουκ.· *ἀπό τινος*, σε Ηρόδ. **III.** αμτβ., στον παρακ. *ἀπέρρωγα*, διασπώμαι, σπάζομαι, θραύομαι, σε Αρχίλ.

ἀπορ-ρηθῆναι, απαρ. Παθ. αορ. α' του *ἀπ-ερῶ*, πρβλ. [ὑπεῖπον](#).

ἀπόρρησις, -εως, ή (ἀπερῶ)· **I.** απαγόρευση, αποτροπή, σε Πλάτ. **II.** εγκατάλειψη ενός ζητήματος, άρνηση, απόρριψη, στον ίδ.

ἀπόρρητος, -ον (ἀπερῶ), **I.** απαγορευμένος· *ἀπόρρητον πόλει*, παρότι ήταν απαγορευμένο στους πολίτες, σε Σοφ.· *τὰ ἀπόρρητα*, τα εμπορεύματα των οποίων η εξαγωγή ήταν απαγορευμένη, λαθραία εμπορεύματα, σε Αριστοφ. **II. 1.** αυτός για τον οποίο δεν πρέπει να γίνεται ή δεν θα έπρεπε να έχει γίνει λόγος, μυστικός, Λατ. *tacendus*· *ἀπόρρητον ποιεῖσθαι*, κρατώ κάτι κρυφό, σε Ηρόδ.· *κύριος καὶ ῥητῶν καὶ ἀπορρήτων*, λέγεται για τον Φίλιππο τον Μακεδόνα, όπως το Λατ. *dicenda tacenda*, σε Δημ.· *ἀπόρρητον, τό*, το μυστικό της πολιτείας, το κρατικό μυστικό, σε Αριστοφ. **2.** λέγεται για ιερά πράγματα, μυστικός, απόκρυφος, άρρητος, σε Ευρ. **3.** αυτός ο οποίος δεν αρμόζει να αναφέρεται, αποτρόπαιος, βδέλυγμα, σε Πλάτ.

ἀπορ-ρῖγέω, μέλ. -ήσω, παρακ. β' *ἀπερρῖγα*· συστέλλομαι και τρέμω, φρικιά ενώπιον κάποιου πράγματος, δειλιάζω να το πράξω, να το φέρω εις πέρας, με απαρ., σε Ομήρ. Οδ.

ἀπορ-ρῖνάω, μέλ. -ήσω, ρινίζω κάτι με τη λίμα, λιμάρω, σε Στράβ.

ἀπορ-ρίπτω, ποιητ. **ἀπο-ρίπτω**, μέλ. -ρίψω, αόρ. α' -έρριψα — Παθ. μέλ. *ἀπορριφθήσομαι*, αόρ. α' -ερρίφθην, παρακ. -έρριμμαι· **I.** ρίχνω μακριά ή έξω, πετώ μακριά, αποβάλλω, σε Ομήρ. Ιλ. **II. 1.** αποδιώχνω, εξορίζω κάποιον από την πατρίδα του, σε Αισχύλ., Σοφ.· *ἀπερριμμένος*, αποδιωγμένος, απόβλητος, σε Δημ. **2.** απαρνούμαι, αποποιούμαι, αποκηρύσσω, σε Σοφ. **3.** παραμερίζω, καταφρονώ, σε Αισχύλ.· Παθ., *ἀπέρριπται εις τὸ μηδέν*, σε Ηρόδ. **III.** λέγεται για λέξεις, εξακοντίζω δριμείς, οξείς, αυθάδεις και υβριστικούς λόγους, ἔς τινα, σε ή εναντίον κάποιου, στον ίδ.· επίσης, *ἀπορρίπτω ἔπος*, αφήνω να βγει μια λέξη από το στόμα μου, εκστομίζω, στον ίδ.

ἀπορροή και ἀπόρροια, ή (ἀπορ-ρέω)· **I.** εκροή, ροή, ρεύμα, σε Ευρ., Ξεν.

II. εκπόρευση, εκπήγαση, σε Πλάτ.

ἀπορ-ροιβδέω, μέλ. -ήσω, εκπέμπω διαφορετικές φωνές, αφήνω τον απόηχο κραυγής, βοάς, σε Σοφ.

ἀπορ-ροφέω ή -άω, μέλ. -ήσω, ρουφώ ή καταπίνω μέρος από κάτι, με γεν. διαιρ., σε Ξεν.

ἀπορ-ρύπτω, μέλ. -ψω, ξεπλένω τη βρωμιά, καθαρίζω σχολαστικά, σε Λουκ. — Μέσ., καθαρίζω προσεκτικά τον εαυτό μου, ξεπλένομαι, σε Πλούτ.

ἀπόρρυτος, -ον (ἀπορ-ρέω), αυτός που ρέει, ρευστός, σε Ησίοδ.· *ἀπόρρυτα σταθμά*, σταύλοι που έχουν οχετό ή κεκλιμένο έδαφος ώστε να ρέουν προς τα έξω οι ακαθαρσίες, σε Ξεν.

ἀπορρώξ, -ῶγος, ὄ, ἦ (ἀπορρήγνυμι)· **I.** αποκομμένος, απότομος, τραχύς, απόκρημνος, Λατ. *praeruptus*, σε Ομήρ. Οδ., Ξεν. **II.** ως θηλ. ουσ., **1.** τεμάχιο, μέρος που έχει αποσπαστεί· *Στυγὸς ἀπορρώξ*, διακλάδωση των υδάτων της Στυγός, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** *ἀπορρώξ νέκταρος*, εκροή, απόσταγμα, απόσταξη, λέγεται για το νέκταρ, σε Ομήρ. Οδ.

ἀπ-ορφανίζομαι, Παθ., είμαι ή γίνομαι ορφανός, αποστερούμαι, σε Αισχύλ.· *ἀπό τινος ἀπορφανίζομαι*, αποχωρίζομαι, αποσπώμαι από κάποιον, σε Κ.Δ.

ἀ-πόρφυρος, -ον (πορφύρα), αυτός που τα ενδύματά του δεν έχουν στην απόληξή τους λωρίδα βαμμένη πορφυρή, σε Πλούτ.

ἀπ-ορχέομαι, μέλ. -ήσομαι, αποθ., χάνω κάτι εξαιτίας του χορού μου, δηλ. διώχνω χορευόντας, *τὸν γάμον*, σε Ηρόδ.

ἀποσᾶλεύω, μέλ. -σω, είμαι αραγμένος στ' ανοιχτά, αγκυροβολώ στ' ανοιχτά, σε Θουκ., Δημ.

ἀπο-σᾶφέω, μέλ. -ήσω (σαφής), καθιστώ κάτι σαφές, διευκρινίζω, σε Πλάτ.

ἀπο-σβέννυμι ή -ύω, μέλ. -σβέσω· **I.** σβήνω, κατασβήνω, καταπαύω, καταπραύνω, σε Αριστοφ., Πλάτ. κ.λπ. **II.** Παθ., με Μέσ. μέλ. -σβήσομαι, αμτβ. αόρ. β' και Ενεργ. παρακ. *ἀπέσβην, ἀπέσβηκα*, και Παθ. αόρ. α' *ἀπεσβέσθην*· κατασβήνομαι, αφανίζομαι, παύω να υπάρχω, πεθαίνω, σε Ευρ., Ξεν.

ἀπο-σειώ, μέλ. -σω, αναταράζω, εκτινάζω ή ρίχνω μακριά — Μέσ., αποσειώ από εμένα, αποτινάζω κάτι μακριά μου, σε Θέογν.· λέγεται για άλογο, τινάζομαι και ρίχνω τον αναβάτη μου, σε Ηρόδ., Ξεν.· μεταφ., *ἀποσειέσθαι λύπην*, σε Αριστοφ.

ἀπο-σεμνύνω[ῶ], μέλ. -ῶ· **I.** μεγαλύνω, εγκωμιάζω, επαινώ, εξυμνώ, τιμώ, δοξάζω, σε Πλάτ. **II.** Παθ. με Μέσ. μέλ., παίρνω σοβαρό ύφος, σε Αριστοφ.· *τι*, για κάτι, στον ίδ.

ἀπο-σεύω, εκδιώκω, αποδιώχνω, σε Ανθ. — Παθ. με Επικ. γ' ενικ. αορ. β' *ἀπέσσυτο*, αόρ. α' *ἀπεσσύθην [ῶ]*, εξορμώ, απέρχομαι τρέχοντας, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀπο-σημαίνω, μέλ. -ᾶνῶ· **I. 1.** αναγγέλλω με σημάδια ή με συνθηματικούς κώδικες, ειδοποιώ, δηλώνω, αγγέλλω, *περί τινος*, σε Ηρόδ.· *ἀπόλ.*, κάνω σινιάλο, σε Πλάτ. **2.** με αιτ., δηλώνω κάτι με χαρακτηριστικά σημεία, εικάζω, προλέγω, σε Πλούτ. — Μέσ., δείχνω με χαρακτηριστικά σημεία ή αποδειξεις, σε Ηρόδ. **II.** *ἀποσημαίνω εἷς τινα*, υπαινίσσομαι κάτι σε αυτόν, σε Θουκ. **III.** Μέσ., σφραγίζω κάτι ως δημευμένο, δημεύω, σε Ξεν.· λέγεται για πρόσωπα, προγράφω, επικηρύσσω αποκηρύσσω, στον ίδ.

ἀπο-σήπομαι, Παθ., μέλ. -σᾶπήσομαι, αόρ. β' -εσάπην [ᾶ], με αμτβ. Ενεργ. παρακ. -σέσηπα· χάνω κάτι (μέλος ή άκρο) λόγω απονεκρώσεως ή γάγγραινας από κρυοπαγήματα, *τοὺς δακτύλους*, στον ίδ.

ἀπο-σιμώω, μέλ. -ώσω, κάνω κάτι να έχει σιμή, πλακουτσωτή μύτη — Παθ., *ἀποσιμώμεθα τὴν ῥίνα*, έχουμε πλακουτσωτές μύτες, σε Λουκ. **II.** *ἀποσιμοῦν τὰς ναῦς*, στρέφω τα πλοία παράμερα, κάνω μια πλάγια κίνηση ώστε να αποφύγω ευθεία προσβολή από τον εχθρό και να βρεθώ σε καλύτερη θέση για επίθεση, σε Θουκ.

ἀπ-οσιόομαι, Ιων. αντί *ἀφ-οσιόομαι*.

ἀπό-σιτος, -ον, αυτός που απέχει από την τροφή, σε Λουκ.

ἀπο-σιωπάω, μέλ. -ήσομαι· **I.** σταματώ να μιλώ, τηρώ σιγή, σε Ισοκρ., Πλούτ. **II.** μτβ., κρατώ κάτι μυστικό, σε Λουκ.

ἀποσιώπησις, -εως, ἡ, 1. τήρηση σιγῆς, σε Πλούτ. **2.** ρητορικό σχῆμα, κατά το οποίο η πρόταση διακόπτεται για λόγους ἔμφασης, κοσμιότητας ἢ αἰδημοσύνης, σε Ομήρ. Ἰλ. Α 342, σε Βιργ. Αιν. Ι. 135.

ἀπο-σκάπτω, μέλ. -*ψω*, σκάβω τάφρο, διαχωρίζω με τάφρους, σε Ξεν.

ἀπο-σκεδάnnῶμι ἢ -ύω, μέλ. -*σκεδάσω*, συνηρ. -*σκεδῶ*· σκορπίζω τριγύρω, διασκορπίζω, σε Όμηρ., Σοφ. — Παθ., διασκορπίζομαι, απομακρύνομαι από τις γραμμές του στρατοπέδου, λέγεται για στρατιώτες, σε Ξεν.

ἀποσκεπτέον, ρημ. επίθ. του *ἀποσκοπέομαι*, αυτό που πρέπει κάποιος να κοιτάξει σταθερά ἢ με προσοχή, σε Αριστοφ.

ἀπο-σκευάζω, μέλ. -*άσω*, αποσπώ, αφαιρώ κάτι — Μέσ., ετοιμάζω αποσκευές σε δέματα για μεταφορά· ξεφορτώνομαι κάποιον, τον αποδιώχνω, σε Λουκ.

ἀπο-σκέψομαι, μέλ. του *ἀπο-σκοπέω*.

ἀπο-σκηνέω, μέλ. -*ήσω*, κατασκηνώνω μακριά από, μεταφέρω την κατοικία μου μακριά από, *τινός*, σε Ξεν.

ἀπό-σκηνος, -ον (σκηνή), αυτός που κατασκηνώνει χωριστά, που ζει και τρέφεται μόνος, σε Ξεν.

ἀποσκηνόω, μέλ. -*ώσω*· **I.** κρατώ κάτι μακριά από κάποιον, σε Πλούτ. **II.** = *ἀποσκηνέω*, στον ίδ.

ἀποσκήπτω, μέλ. -*ψω*, **I.** εξακοντίζω από ψηλά· *ἀποσκήπτω βέλεα ἔς τι*, ρίχνω από ψηλά βέλη εναντίον κάποιου, σε Ηρόδ. **II.** αμτβ., επιπίπτω αιφνιδίως, ως κεραυνός, *ἔς τινα*, σε Ευρ., Αισχίν· *ἀποσκήπτω ἔς φλαῦρον*, ἔχω ατυχή, ἄθλια κατάληξη, καταντώ στο μηδέν, σε Ηρόδ.

ἀπο-σκιάζω, μέλ. -*άσω*, ρίχνω σκιά, σε Πλάτ.

ἀποσκιασμός, ό, επισκίαση· *ἀποσκιασμός γνωμόνων*, καταμέτρηση του χρόνου μέσω της θέσης της σκιάς στο ηλιακό ρολόι, σε Πλούτ.

ἀπο-σκιδnᾶμαι, Παθ., είμαι διασκορπισμένος, σε Ομήρ. Ἰλ.· λέγεται για στρατιώτες, *ἀποσκιδnᾶμαι ἔς τι*, διασκορπίζομαι για να εξυπηρετήσω ένα σκοπό, σε Ηρόδ.

ἀπο-σκληnᾶναι, απαρ. αορ. β´, όπως εἴαν προερχόταν από **ἀπόσκλημι* (πρβλ. [σκέλλω](#)), είμαι αποξηραμένος, ξηραίνομαι, σε Αριστοφ.· ομοίως, παρακ. *ἀπέσκληκα*, σε Λουκ.· μέλ. *ἀποσκληnᾶσω*, σε Ανθ.

ἀπο-σκοπέω, μέλ. -*σκέψομαι*, **1.** στρέφω το βλέμμα μου μακριά από ἄλλα αντικείμενα και το προσηλώνω αλλού, κοιτάζω σταθερά, *πρός τινα ἢ τι*, σε Σοφ., Πλάτ.· *εἶς τι*, σε Σοφ. **2.** με αιτ., κοιτάζω κάτι, το παρατηρώ με το βλέμμα μου, σε Ευρ.· ομοίως στη Μέσ., σε Ευρ.

ἀπο-σκόπιος, -ον (σκοπός), αυτός που αποτυγχάνει στο σημάδι, σε Ανθ.

ἀπο-σκυθίζω, μέλ. -*ίσω*, ξυρίζω τα μαλλιά από το κεφάλι μου ως το δέρμα όπως συνήθιζαν οι Σκύθες· μεταφ. στην Παθ., ξυρίζομαι μέχρι το δέρμα, απογυμνώνομαι, *κρᾶτ' ἀπεσκυθισμένη*, σε Ευρ.

ἀπο-σκυλεύω, αφαιρώ και παίρνω κάτι ως λάφυρο, *τι τινος*, σε Θεόκρ.

ἀπο-σκόπτω, μέλ. -*σκόψομαι*, περιπαίζω, περιγελάω, *τινά*, σε Πλάτ.·

ἀποσκόπτω εἶς τινα, χλευάζω κάποιον, σε Λουκ.

ἀπο-σμάω, σφουγγίζω τη βρωμιά, σε Λουκ.· καθαρίζω σφουγγίζοντας, στον ίδ.

ἀπο-σμήχω, μέλ. —*ζω* = *ἀποσμάω*, σε Λουκ.

ἀπο-σμικρύνω[ῶ], μικραίνω, ελαττώνω, καθιστώ κάτι μικρό, σε Λουκ.

ἀπο-σμήχομαι[ῶ], αορ. β´ -*εσμήγην [ῶ]*, Παθ., αναλώνομαι, τήκομαι σε σιγανή φωτιά, λιώνω εντελώς, σε Λουκ.

ἀπο-σοβέω, μέλ. -ήσω, **I.** προξενώ φόβο, σκιάζω, διώχνω, όπως κάποιος αποδιώχνει τρομάζοντάς τα πουλιά ή τις μύγες, σε Αριστοφ.· μεταφ., *ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων*, στον ίδ. **II.** αμτβ., φεύγω βιαστικά, τρέχοντας· *οὐκ ἀποσοβήσεις*; δηλ. τσακίσου! στον ίδ.

ἀποσπάδιος[ᾶ], -η, -ον (ἀποσπάω), αυτός που έχει σχιστεί, αποσπαστεί από κάτι, *ἀποσπάδιον*, τό = *ἀπόσπασμα*, σε Ανθ.

ἀποσπάραγμα, -ατος, τό, = *ἀπόσπασμα*, σε Αθν.

ἀπο-σπᾶράσσω, μέλ. -ζω, κατασπαράζω, ξεσχίζω, σε Ευρ.

ἀποσπᾶς, -ᾶδος, ἦ, παραφυάδα που έχει κοπεί από δέντρο για να μεταφυτευθεί, κλαδί κληματαριάς με τσαμπί σταφύλια, σε Ανθ.

ἀπόσπασμα, -ατος, τό, αυτό που έχει αποκοπεί ή αποσπαστεί, τεμάχιο, ράκος, απόκομμα, σε Πλάτ.

ἀπο-σπάω, μέλ. -σπάσω [ᾶ]· **1.** αποχωρίζω, αποσχίζω κάτι από, *τινός*, σε Σοφ., Πλάτ. κ.λπ.· *ἀποσπῶ τινα ἀπὸ γυναικός*, σε Ηρόδ.· *τὸ τέκνον ἐκ χερῶν*, σε Ευρ.· επίσης με διπλή αιτ., αποχωρίζω, αφαιρώ κάτι από κάποιον, σε Σοφ.· *ἀποσπάω τινά*, αποχωρίζω, αποσχίζω κάποιον, σε Ηρόδ. — Μέσ., αφαιρώ κάτι για τον εαυτό μου, σε Πλούτ. — Παθ., αποσχίζομαι σύρομαι μακριά, αποχωρίζομαι από, *τινός*, σε Πίνδ., Ευρ.· *ἐξ ἱροῦ*, σε Ηρόδ.· *ἀπὸ τῶν ἰερῶν*, σε Θουκ. **3.** *ἀποσπῶ πύλας*, βγάζω τις θύρες από τη θέση τους, σε Ηρόδ. **3.** *ἀποσπάω τὸ στρατόπεδον*, αποχωρίζομαι από το στράτευμα, σε Ξεν.· *ἀπόλ.*, *ἀποσπάσας*, έχοντας αποσχισθεί, στον ίδ. — Παθ., λέγεται για στρατεύματα, αποσχίζομαι ή σπάζουν οι γραμμές μου, διαλύομαι, σε Θουκ.

ἀπο-σπένδω, μέλ. -σπείσω, εκχέω, χύνω κρασί ως σπονδή, σε Ομήρ. Οδ., Ευρ.

ἀπο-σπεύδω, μέλ. -σπεύσω, προσπαθώ με ζήλο να εμποδίσω κάτι, αποτρέπω, σε Ηρόδ.· με αιτ. και απαρ., *ἀποσπεύδων Ξέρζεα στρατεύεσθαι*, στον ίδ.

ἀπο-σποδέω, μέλ. -ήσω, φθείρω κάτι εντελώς, το καταστρέφω μέσω της χρήσης· *ἀποσποδῆσαι τοὺς ὄνυχας*, καταστρέφω φθείροντας τα δάχτυλα των ποδιών μου, σε Αριστοφ.

ἀποσ-σεύω, Επικ. αντί *ἀπο-σεύω*.

ἀπό-στα αντί **ἀπόστηθι**, προστ. αορ. β' του *ἀφίστημι*.

ἀποστᾶδόν και **ἀποσταδά**, επίρρ. (*ἀφίστημι*), εξ αποστάσεως, σε Όμηρ.

ἀπο-στάζω, μέλ. -ζω· **I.** αφήνω κάτι να ρέει σταγόνα σταγόνα, σταλάζω, σε Θεόκρ. **II.** αμτβ., πέφτω, ρέω σε σταγόνες, σταλάζω, σε Σοφ.

ἀποστᾶλάω, = *ἀποστάζω* I, σε Ανθ.

ἀποστᾶσία, ἦ, μεταγεν. τύπος του *ἀπόστασις*, εξέγερση, ανταρσία, σε Πλούτ. **ἀποστᾶσιούδικη, ἦ**, καταγγελία εναντίον απελεύθερου οποιος εγκατέλειψε ή αμέλησε τον προστάτη του ή προσκολλήθηκε σε άλλον, σε Δημ.· *ἀποστασίου βιβλίον*, τό, διαζευκτήριο έγγραφο, διαζύγιο, σε Κ.Δ.

ἀπόστᾶσις, -εως, ἦ (ἀφίσταμαι), το να στέκεται κάποιος μακριά από κάτι, και συνεπώς· **1.** επανάσταση, εξέγερση, ανταρσία, *ἀπὸ τινος* ή *τινος*, σε Ηρόδ., Θουκ.· *πρὸς τινα*, σε Θουκ. **2.** αναχώρηση από, *βίου*, σε Ευρ. **3.** απόσταση, διάστημα, σε Πλάτ.

ἀποστᾶτέον, ρημ. επίθ. του *ἀφίσταμαι*, αυτό από το οποίο πρέπει κάποιος να αποστασιοποιείται ή να το εγκαταλείπει, με γεν., σε Θουκ., Δημ.

ἀποστᾶτέω, μέλ. -ήσω (*ἀφίσταμαι*)· **I.** στέκομαι μακριά από, αναχωρώ από, είμαι μακριά από, με γεν., σε Αισχύλ., Σοφ.· *ἀποστατῶ φίλων*, εγκαταλείπω τους φίλους μου, σε Αριστοφ. **II.** *ἀπόλ.*, στέκομαι μακριά, αποστασιοποιούμαι, απουσιάζω, σε Αισχύλ.

ἀποστᾶτήρ, -ῆρος, ὁ (ἀφίστημι), αυτός που έχει την εξουσία να διαλύσει την εκκλησία του δήμου, Λυκούργ. παρά Πλούτ.

ἀποστάτης, ου, ὁ (ἀφίσταμαι), φυγάς, αυτός που εγκαταλείπει κάποιον, εξωμότης, σε Πλούτ.

ἀποστᾶτικός, -ή, -όν, αυτός που ανήκει ή αρμόζει σε εξεγερμένους, σε Πλούτ.· επίρρ., *ἀποστατικῶς ἔχειν*, είμαι έτοιμος να εξεγερθώ, στον ίδ.

ἀπο-σταυρόω, μέλ. -ώσω, περιφράζω με πασσάλους, σε Θουκ.

ἀπο-στεγάζω, μέλ. -σω, αφαιρώ τη στέγη, σε Κ.Δ.

ἀπο-στέγω, μέλ. -ζω· **I.** κρατώ μακριά το νερό, προστατεύω από την εισροή υδάτων· μεταφ., κρατώ σε απόσταση, *ὄχλον πύργος ἀποστέγει*, σε Αισχύλ. **II.** κρατώ μέσα το νερό, το περιορίζω, εμποδίζω την εκροή του, σε Πλάτ.

ἀποστεινόω, ποιητ. αντί *ἀποστενόω*.

ἀπο-στείχω, αόρ. β' -έστίχον, απέρχομαι, αναχωρώ και πορεύομαι προς την πατρίδα μου, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ.· προστ. *ἀπόστιχε*, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ.

ἀπο-στέλλω, μέλ. -στελῶ, αόρ. α' -έστειλα, παρακ. -έσταλκα· **I.** στέλνω έξω ή μακριά από, *γῆς χθονός*, σε Σοφ., Ευρ.· *ἔξω χθονός*, σε Ευρ.· *ἐκ τῆς πόλεως*, σε Πλάτ.· απόλ., στέλνω μακριά, εξορίζω, σε Σοφ., Ευρ. — Παθ., απέρχομαι, αναχωρώ, αφορμώ, εκκινώ, σε Σοφ., Ευρ. **II.** στέλνω μαριά, στέλνω ως αντιπρόσωπο για κάποια υπηρεσία, σε Σοφ.· λέγεται για στρατεύματα, αγγελιοφόρους ή και πλοία, σε Ηρόδ., Θουκ. **III.** αμτβ., στρέφομαι προς τα πίσω, υποχωρώ, αποσύρομαι, λέγεται για την άμπωτη των θαλάσσιων υδάτων, σε Θουκ.· λέγεται για ναύτες, σε Δημ.

ἀπο-στενόω, ποιητ. -στεινόω, καθιστώ κάτι στενό, περιορίζω, εγκλείω — Παθ., γ' ενικ. Παθ. παρακ. *ἀπεστεινωτο*, σε Θεόκρ.

ἀπο-στεργώ, μέλ. -ζω, αποβάλλω την αγάπη που έτρεφα, παύω να αγαπώ, δεν αγαπώ πλέον, σε Θεόκρ.· εξού, αποπέμπω, απορρίπτω, αποστρέφομαι, Λατ. *abominari*, σε Αισχύλ.

ἀπο-στερέω, μέλ. -ήσω — Παθ. μέλ. -στερηθήσομαι, επίσης στους Μέσ. τύπους -στερήσομαι και -στεροῦμαι· **1.** ληστεύω, απογυμνώνω, λαφυραγωγώ, αποστερώ, αφαιρώ δια της βίας ή με δόλο κάτι από κάποιον, με αιτ. προσ. και γεν. πράγμ., σε Ηρόδ., Αριστοφ.· επίσης, με αιτ. προσ. και αιτ. πράγμ., *μή μ' ἀποστερήσης ἡδονάν*, σε Σοφ. κ.λπ.· απόλ., εξαπατώ, υπεξαιρώ με δόλο, σε Αριστοφ. — Παθ., απογυμνώνομαι, ληστεύομαι, αποστερούμαι, με γεν., *Ἑλλάδος ἀποεστερημένος*, σε Ηρόδ., Αττ.· επίσης με αιτ., *ἵππους ἀπεστέρηνται*, σε Ξεν. **2.** *ἀποστερέω ἑαυτόν τινος*, αποσπώ, αποχωρίζω, απομακρύνω ή αποσύρω τον εαυτό μου από..., σε Σοφ., Θουκ. **3.** με αιτ. προσ., απογυμνώνω, αφαιρώ, αποσπώ, σε Ηρόδ., Αττ.· *τὸ σαφές μ' ἀποστερεῖ*, η βεβαιότητα με εγκαταλείπει, δεν είμαι βέβαιος, σε Ευρ. **4.** με αιτ. πράγμ. μόνο, δεν αποδίδω ό,τι έχω υποσχεθεί, παρακρατώ, κατακρατώ, σε Αισχύλ. κ.λπ.

ἀποστερήσις, -εως, ή, στέρηση, απώλεια, *τῆς ἀκοῆς*, σε Θουκ.

ἀποστερητής, -οῦ, ὁ, αυτός που αποστερεί, που υπεξαιρεί, ληστής, κλέφτης, σε Πλάτ.

ἀποστερητικός, -ή, -όν, αυτός που ανήκει ή είναι κατάλληλος για υπεξαίρεση ή εξαπάτηση· *γνώμη ἀποστερητική τόκου*, επινόηση που αποσκοπεί στην εξαπάτηση και την παρακράτηση του οφειλόμενου τόκου απ' αυτόν στον οποίο πρέπει να αποδοθεί, σε Αριστοφ.· ομοίως, θηλ. **ἀποστερητρίς, -ίδος**, στον ίδ.

ἀπο-στερίσκω, = *ἀποστερέω*, σε Σοφ.

ἀπόστημα, -ατος, τό (ἀφίσταμαι), τοπική απόσταση, ενδιάμεσο διάστημα, διάλειμμα, χρονική απόσταση· *τοῖς ἀποστήμασιν πρὸς τοὺς γονεῖς*, σε σχέση

προς το χρονικό διάστημα, ή ως προς την ηθική απόσταση ή την απομάκρυνση από τα πατροπαράδοτα έθιμα, σε Αριστ.

ἀπο-στηρίζομαι, Μέσ., στηρίζομαι σταθερά, στέρεα, σε Ανθ.

ἀπο-στιλβώ, κάνω κάτι στιλπνό, κάνω κάτι να λάμπει, να γυαλίζει, σε Ανθ.

ἀπο-στίλβω, μέλ. -*ψω*, είμαι στιλπνός, λάμπω μετά την επάλειψη με λάδι ή ελαιώδη, λιπαρή αλοιφή, *ἀποστίλβω ἀλείφατος*, σε Ομήρ. Οδ.

ἀπο-στλεγγίζω, μέλ. -*σω* (στλεγγίς), αποξέω, τρίβω με στλεγγίδα (ξυστρί) — Μέσ., τρίβομαι και καθαρίζω το σώμα μου με στλεγγίδα, σε Ξεν.· *μτχ.* Παθ. παρακ. *ἀπεστλεγγισμένοι*, αυτοί που έχουν πλυθεί και τριφτεί με στλεγγίδα, φρεσκοπλυμένοι, αναζωογονημένοι από το μπάνιο, σε Αριστοφ.

ἀποστολεύς, -έως, ὁ (ἀποστέλλω), στην αρχαία Αθήνα, το όνομα του άρχοντα που ήταν επιφορτισμένος με την παρασκευή ναυτικής μοίρας που θα υπηρετούσε την πόλη, σε Δημ., Αισχίν.

ἀποστολή, ἡ (ἀποστέλλω)· **I.** η ενέργεια του να αποστείλει κάποιος μακριά ή εκτός της πόλεως κάποιον άλλον, ανάθεση υπηρεσίας ή αντιπροσώπευσης στην αλλοδαπή, σε Ευρ., Θουκ. **II. 1.** (από Παθ. τύπο), αναχώρηση, εκστρατεία, σε Θουκ. **2.** το αξίωμα ή το καθήκον των Αποστόλων, η αποστολή τους να κηρύξουν το Θείο Λόγο, σε Κ.Δ.

ἀπόστολος, ὁ (ἀποστέλλω)· **I. 1.** αγγελιοφόρος, απεσταλμένος, πρεσβευτής, ειδικός απεσταλμένος, σε Ηρόδ. **2.** ιερός αγγελιοφόρος, απεσταλμένος από τον Θεό, ο Απόστολος, λέγεται για τους Αποστόλους-κήρυκες του μηνύματος του Ιησού, σε Κ.Δ. **II.** = *στόλος*, η κατά θάλασσα στρατιωτική δύναμη, ναυτική εκστρατεία, σε Δημ. κ.λπ.

ἀπο-στομαῖτίζω, μέλ. -*σω* (στόμα)· **1.** διδάσκω από στόματος, δηλ. χωρίς την χρήση βιβλίου, διδάσκω υπαγορεύοντας, *γράμματα*, σε Πλάτ. **2.** ρωτώ επιμόνως αναμένοντας απάντηση, όπως ο δάσκαλος τον μαθητή του, προκαλώ κάποιον να μιλήσει, σε Κ.Δ. **3.** εξιστορώ, απαγγέλλω, επαναλαμβάνω από στήθους, σε Πλούτ.

ἀπο-στράτηγος, [ρᾱ], αυτός που έχει αποσυρθεί από το αξίωμα του στρατηγού, στρατηγός εν αποστρατεία, σε Δημ.

ἀπο-στράτοπεδεύομαι, μέλ. -*σομαι*, αποθ., στρατοπεδεύω μακριά από, μεταφέρω το στρατόπεδό μου μακριά από, *τινος*, σε Ξεν.·

ἀποστρατοπεδεύομαι προσωτέρω στρατοπεδεύω σε μεγαλύτερη απόσταση, στον ίδ.

ἀπο-στράφῶ, υποτ. Παθ. αόρ. β' του επόμ.

ἀπο-στρέφω, μέλ. -*ψω*, Ιων. γ' ενικ. αορ. α' *ἀποστρέψασκε* — Παθ. και Μέσ., μέλ. -*στρέφομαι*, αόρ. β' -*εστράφην [ᾱ]*, παρακ. -*έστραμμαι*, Ιων. γ' πληθ.

υπερσ. -*εστράφατο*·

A. 1. στρέφω κάποιον προς τα πίσω, δηλ. τον τρέπω σε φυγή, τον κάνω να οπισθοχωρήσει άτακτα, σε Όμηρ.· ή αναγκάζω να επιστρέψει αυτόν που τράπηκε σε φυγή, σε Ξεν.· *πόδας και χεῖρας*, στρέφω πίσω στη ράχη τα χέρια και τα πόδια και δένω κάποιον χειροπόδαρα, σε Ομήρ. Οδ., Ευρ.· *καλώ πίσω*, ανακαλώ, σε Ξεν. **2.** στρέφω σε διαφορετικός μέρος ή κατεύθυνση, εκτρέπω τη ροή ενός ποταμού, σε Ηρόδ.· *αποτρέπω* κάποιον κίνδυνο, σε Αισχύλ., Θουκ. **II.** αμτβ. (ενν. *εαυτόν*), *ἵππον*, στρέφω προς τα πίσω, σε Ηρόδ., Σοφ. **B. I.** Παθ., *ἀπεστράφθαι τοὺς ἐμβόλους*, λέγεται για πλοία, έχουν τα έμβολά τους λυγισμένα προς τα πίσω, σε Ηρόδ.· *ἀποστραφῆναι τῷ πόδε*, περιστρέφω, στριφογυρίζω τα πόδια μου, σε Αριστοφ. **II. 1.** στρέφομαι μακριά από κάποιον ή κάτι με βδελυγμία, Λατ. *aversari*, με αιτ., σε Σοφ., Ευρ.· *απόλ.*, *ἀπεστραμμένοι λόγοι*, εχθρικά λόγια, σε Ηρόδ. **2.** περιστρέφομαι, στρέφομαι

προς τα πίσω, σε Ξεν.· στρέφομαι και τρέπομαι σε φυγή, στον ίδ. **3.**

ἀποστραφῆναι τινος, εγκαταλείπω, παρατώ κάποιον, στον ίδ.

ἀποστροφή, ἢ (ἀποστρέφομαι)· I. στροφή προς τα πίσω, σε Ξεν.·

ἀποστροφὴν λαμβάνειν, στρέφομαι, ρέω προς άλλο μέρος, λέγεται για ποταμούς, σε Πλούτ. **II. 1.** στροφή μακριά από, αποφυγή, διαφυγή από κάτι, με γεν., σε Αισχύλ., Ευρ. **2.** καταφύγιο, βοήθημα, σε Ηρόδ.· με γεν. αντικ., *ὔδατος ἀποστροφή*, απόθεμα ὕδατος, υδάτινοι πόροι ή μέσα άντλησης νερού, στον ίδ.· *σωτηρίας ἀποστροφή*, σε Θουκ.

ἀπόστροφος, -ον (ἀπο-στρέφομαι), αυτός που έχει στραφεί μακριά, σε Σοφ.

ἀπο-στῦγέω, μέλ. -*στύζω*, αόρ. α΄ -*εστύγησα*, αόρ. β΄ *ἀπέστυγον*, παρακ. -*εστύγηκα*· μισώ με σφοδρότητα, αποστρέφομαι, βδελύσσομαι, σε Ηρόδ., Σοφ.· με απαρ., αποστρέφομαι, αηδιάζω να..., σε Ηρόδ.

ἀπο-στῦφελίζω, μέλ. -*ζω*, απωθώ κάποιον με τη χρήση βίας από, απομακρύνω από, *τινά τινος*, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀπο-στύφω[ῦ], μέλ. -*ψω*, στύφω, ζαρώνω, συστέλλω, λέγεται για το αποτέλεσμα των στυπτικών ή στυφών καρπών ή γεύσεων, δηλ. για την άμβλυση της γεύσης, το μούδιασμα της γλώσσας, σε Ανθ.

ἀπο-σῦκάζω, μέλ. -*σω*, πιέζω τα σύκα με τα δάχτυλά μου για να καταλάβω αν είναι ώριμα, σε Αριστοφ.

ἀπο-σῦλάω, μέλ. -*ήσω*, αποσπώ λάφυρα από κάποιον, και ως εκ τούτου υπεξαιρώ, αφαιρώ, αρπάζω κάτι από κάποιον, *τινά τινος*, σε Σοφ.· *τινά τι*, σε Ξεν. — Παθ., *ἀποσυλᾶσθαι τι*, αποστερούμαι, ληστεύομαι από κάτι, σε Αισχύλ.

ἀπο-συναγωγος, -ον (συναγωγή), αυτός που έχει εκδιωχθεί από την εβραϊκή συναγωγή, σε Κ.Δ.

ἀπο-σῦρίζω, μέλ. -*ζω*, σφυρίζω ηχηρά εξαιτίας έλλειψης σκέψης, σε Ομηρ. Ύμν. — Παθ., ψιθυρίζω και ο ψίθυρος ηχεί ως σφύριγμα, σε Λουκ.

ἀπο-σύρω[ῦ], μέλ. -*σῦρῶ*· **I.** αποσπώ, αποσχίζω, σε Θουκ. **II.** γδέρνω, σε Θεόκρ.

ἀπο-σφάζω, Αττ. -**σφάττω**, μέλ. -*σφάζω* — Παθ., αόρ. β΄ -*εσφάγην [ᾗ]*, μέλ. -*σφαγήσομαι*· κόβω τον λαιμό κάποιου, σφαγιάζω, Λατ. *jugulo*· *ἀποσφάζω* τινά *ἐς ἄγνος*, σφαγιάζω κάποιον έτσι ώστε το αίμα του να ρεύσει και να συσσωρευτεί σε αγγείο, σε Ηρόδ.· γενικά, σφάζω, σφαγιάζω, σε Αριστ., Θουκ. κ.λπ. — Μέσ., αποκόπτω το λαιμό μου, αυτοκτονώ σφαγιάζοντας τον εαυτό μου, σε Ξεν.

ἀπο-σφᾶκελίζω, μέλ. -*σω*· **I.** πεθαίνω εξαιτίας της απονέκρωσης των μελών μου από γάγγραινα, σε Ηρόδ. **II.** καταλαμβάνομαι από σφαδασμούς, σφαδάζω, σε Πλούτ.

ἀπο-σφάλλω, μέλ. -*σφᾶλλῶ*, αόρ. α΄ -*έσφηλα*· **I.** εκτρέπω κάποιον από τον δρόμο του, παροδηγώ, αποπλανώ, σε Ομήρ. Οδ.· *ἀποσφάλλω* τινά *πόνονιο*, παροδηγώ κάποιον ώστε να αποτυχει στην εκπόνηση ενός έργου, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** Παθ., αόρ. β΄ *ἀπεσφάλην [ᾗ]*, οδηγούμαι στην αποτυχία ή διαψεύδομαι, απατώμαι από κάτι, με γεν., σε Ηρόδ.· αποστερούμαι κάτι, σε Αισχύλ.· αποτυγχάνω να φθάσω ή να προσεγγίσω, *Ιταλίας*, σε Πλούτ.· απόλλ., λείπω, έχω χαθεί, σε Δημ.

ἀπο-σφάττω, Αττ. αντί *ἀποσφάζω*.

ἀπο-σφήλειε, γ΄ ενικ. ευκτ. αορ. α΄ του *ἀποσφάλλω*· **ἀποσφήλω**, υποτ.

ἀπο-σφίγγω, μέλ. -*γξω*, συμπιέζω, συμπτκνώνω, συσφίγγω, περισφίγγω, σε Λουκ. — Παθ., *λόγος ἀπεσφιγμενος*, συμπτκνωμένο ύφος στον λόγο, στον ίδ.

ἀπο-σφραγίζω, Ἰων. **-σφρηγίζω**, Αττ. μέλ. *-ῖῶ*· σφραγίζω, ασφαλίζω με σφραγίδα, σε Πλούτ.· ομοίως, στη Μέσ., σε Ευρ.

ἀπο-σχαλίδωμα, **-ατος**, **τό** (**σχαλιδώω**), το τεμάχιο ξύλου με απόληξη δικράνας που χρησιμοποιείται στην στήριξη των κυνηγετικών διχτύων, σε Ξεν.

ἀπο-σχεῖν, **-σχέσθαι**, απαρ. Ενεργ. και Μέσ. αορ. β' του *ἀπέχω*.

ἀπο-σχήσω, μέλ. του *ἀπέχω*.

ἀπο-σχίζω, μέλ. *-σω*, **1.** σχίζω ή αποκόπτω τεμάχιο από κάτι, σε Ομήρ. Οδ., Ευρ. **2.** αποχωρίζω ή αποσπώ από, *τινὰ ἀπό τινος*, σε Ηρόδ. — Παθ., *ἀποσχισθῆναι τινος*, αποχωρίζομαι από..., στον ίδ.· λέγεται για ποταμό, αποχωρίζομαι από το κύριο ρεύμα, σχηματίζω παραπόταμο, στον ίδ.· λέγεται για φυλή, έχω αποσπαστεί από το αρχέγονο γενεαλογικό δέντρο, στον ίδ. **3.** μεταφ., *ἀποσχίζω τινὰ τοῦ λόγου*, διακόπτω την ομιλία κάποιου, παρεμβάλλομαι στο λόγο του, σε Αριστοφ.

ἀπο-σχοινίζω, μέλ. *-σω*, αποχωρίζω ή διαχωρίζω με σχοινί· γενικά, αποχωρίζω, διαχωρίζω, σε Δημ.

ἀπο-σώζω, μέλ. *-σω*, διαφυλάσσω από, θεραπεύω από ασθένεια, *τινός*, σε Σοφ.· *ἀποσώζω οἴκαδε*, φέρνω κάποιον σώω στην πατρίδα, σε Ξεν. — Παθ., *ἀποσωθῆναι ἐς ή ἐπὶ τόπον*, φθάνω σώος σε κάποιον τόπο, σε Ηρόδ., Ξεν.· απόλ., διασώζομαι, γλιτώνω από κίνδυνο, σε Ηρόδ.

ἀπότακτος, **-ον** ή **ἀποτακτός**, **-όν** (**ἀποτάσσω**), αυτός που έχει αποσπασθεί για ιδιαίτερη χρήση, αυτός που έχει καθοριστεί για ιδιαίτερο σκοπό, σε Ηρόδ.

ἀποτάμνω, Ἰων. αντί *ἀποτέμνω*.

ἀπο-τάσσω, Αττ. **-ττω**, μέλ. *-ζω*, **I.** αποχωρίζω, ξεχωρίζω, προσδιορίζω ή καθορίζω ιδιαίτερος, *χώραν τινί*, σε Πλάτ. — Παθ., *ἀπετέτακτο πρὸς τὸ δεξιόν*, η θέση του είχε ταχθεί, είχε οριστεί στη δεξιά πλευρά, σε Ξεν. **II.** Μέσ., *ἀποτάσσεσθαι τινι*, αποχαιρετώ, αποχωρίζομαι κάποιον ή κάτι, σε Κ.Δ.

ἀπο-ταυρόομαι, Παθ., αγριεύω ή έχω το άγριο βλέμμα του ταύρου· *δέργμα ἀποταυροῦσθαι*, ρίχνω άγρια βλέμματα προς..., σε Ευρ.

ἀπο-ταφρεύω, μέλ. *-σω*, περιβάλλω με τάφρο, οχυρώνω, σε Ξεν.

ἀπο-τέθνασαν, Επικ. γ' πληθ. υπερσ. του *ἀποθνήσκω*.

ἀπο-τεθνεώς, Επικ. αντί *-τεθνεώς*, *-τεθνηκώς*, *μτχ. παρακ. του ἀποθνήσκω*.

ἀπο-τείνω, μέλ. *-τενῶ*, παρακ. *-τέτακα*· γ' πληθ. Παθ. παρακ. *ἀποτέτανται*· **1.** εκτείνω, τεντώνω — Παθ., σε Ξεν. **2.** επιμηκύνω, επεκτείνω, προάγω, λέγεται για τις γραμμές του στρατεύματος, στον ίδ.· λέγεται για ρητορικούς λόγους ή ομιλίες, *ἀποτείνω τὸν λόγον*, σε Πλάτ.

ἀπο-τειγίζω, Αττ. μέλ. *-ῖῶ*, περικλείω ή διαχωρίζω με τείχος. **1.** προκειμένου να οχυρώσω, *τὸν Ἴσθμόν*, σε Ηρόδ. **2.** προκειμένου να αποκλείσω, *τινάς*, σε Αριστοφ., Θουκ. κ.λπ.

ἀποτειχίσις, **-εως**, ή, περιτειχίση, αποκλεισμός, σε Θουκ.

ἀποτειχίσμα, **-ατος**, **τό**, οχύρωμα αποκλεισμού, γραμμή αποκλεισμού, σε Θουκ., Ξεν.

ἀποτειχισμός, **ὁ**, = *ἀποτειχίσις*, σε Πλούτ.

ἀποτελευτάω, μέλ. *-ήσω*, καταλήγω, οδηγώ σε συγκεκριμένη έκβαση, *εἶζτι*, σε Πλάτ.

ἀπο-τελέω, μέλ. *-τελέσω*, Αττ. *-τελῶ*· **1.** φέρνω εντελώς εις πέρας, αποτελειώνω, ολοκληρώνω ένα έργο, σε Ηρόδ., Ξεν. κ.λπ. — Παθ., *μτχ. παρακ. ἀποτετελεσμένος*, ο τέλειος, σε Ξεν. **2.** εκπληρώνω ή εκτελώ ό,τι έχω δεσμευτεί ή οφείλω να εκπληρώσω ή να εκτελέσω, όπως τα αφιερώματα, τα τάματα στους θεούς, σε Ηρόδ., Ξεν.· γενικά, εκτελώ, αποπερατώνω,

εκπληρώνω, σε Ξεν. **3.** καθιστώ ή κάνω κάτι να έχει συγκεκριμένη έκβαση ή συγκεκριμένο είδος· *τὴν πόλιν ἀποτελέω εὐδαίμονα*, καθιστώ την πόλη εντελώς ευημερούσα, την κάνω να ευδοκίμει πλήρως, σε Πλάτ.· και Μέσ., *ἄμεμπτον φίλον ἀποτελέσασθαι*, τον καθιστώ αγνό, απρόσβλητο από οποιαδήποτε κατηγορία, σε Ξεν.

ἀπο-τέμνω, Ιων. **-τάμνω**, μέλ. *-τεμῶ*, αόρ. β´ *-έτεμον*, *-έτᾶμον*. **I. 1.** αποκόπτω, αποσχίζω, αποχωρίζω, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., Αττ. — Παθ., *τὴν γλῶτταν ἀποτιμηθείς*, αφού του έκοψαν τη γλώσσα, σε Αισχίν. **2.** διαχωρίζω, διαμερίζω, με γεωγραφική σημασία, σε Ηρόδ. — Παθ., λέγεται για στρατεύματα, αποκόπτομαι από το κύριο εκστρατευτικό σώμα, σε Ξεν. **II. 1.** Μέσ., αποκόπτω κάτι για τον εαυτό μου, σε Ομήρ. Ιλ.· με γεν., αποκόπτω μέρος ενός πράγματος, σε Ηρόδ. **2.** αποχωρίζω για να οικειοποιηθώ, απάγω, κλέβω, *βοῦς*, σε Ομηρ. Ὑμν., Ηρόδ.· *Φοινίκης ἀποτέμνω*, αποκόπτω και αποκτώ τμήμα ή μερίδιο από τη χώρα της Φοινίκης, σε Θεόκρ.· *ἀποτέμνω τῶν Ἀθηναίων*, αφαιρώ τη δύναμη από, αποδυναμώνω τους Αθηναίους, σε Θουκ. **ἀπότευξις**, **-εως**, ή (**ἀπο-τυγχάνω**), αποτυχία, σε Πλούτ.

ἀπο-τῆλε, επίρρ., μακριά από, με γεν., σε Ανθ.

ἀπο-τηλοῦ, επίρρ., μακριά, σε Ομήρ. Οδ.

ἀ-ποτίβᾶτος, Δωρ. αντί *ἀ-πρόσβατος*, σε Σοφ.

ἀπο-τίθημι, μέλ. *-θήσω*. **I.** αποθέτω, βάζω κατά μέρος, εναποθέτω, τοποθετώ, σε Ομήρ. Ιλ. **II. 1.** Μέσ., τοποθετώ μακριά μου, βάζω παράμερα, λέγεται για όπλα και ενδύματα, στο ίδ., Ηρόδ.· *ἀποτίθεμαι τὸν νόμον*, παραμερίζω, δηλ. παραβαίνω το νόμο, σε Θουκ. **2.** αποφεύγω, διαφεύγω από κάτι επαχθές, σε Ομήρ. Ιλ. **3.** βάζω κατά μέρος για τον εαυτό μου, αποθηκεύω, σε Αριστοφ., Ξεν. **4.** *ἀποτίθεσθαι εἰς αὐθις*, αναβάλλω, χρονοτριβώ, σε Ευρ., Ξεν. κ.λπ. **ἀπο-τίλλω**, μέλ. *-τίλλῶ*, αόρ. α´ *-έτιλα*· αποσπώ ή μαδῶ, *τὰς τρίχας*, σε Ηρόδ.· *οὐδὲν ἀποτίλας*, χωρίς να μαδήσει σε κανένα σημείο το τομάρι, στο ίδ.

ἀπότιμμα, **-ατος**, **τό**, το μέρος που έχει αποσπαστεί, που έχει μαδηθεί, σε Θεόφρ.

ἀπο-τιμάω, μέλ. *-ήσω*, **I.** αποκλείω κάποιον από το να τιμάται, ατιμάζω, καταισχύνω, περιφρονώ, σε Ομηρ. Ὑμν. **II.** Μέσ., ορίζω την τιμή ενός αντικειμένου ή αγαθού κατόπιν εκτιμήσεως· *δύμνεως ἀποτιμησάμενοι*, καθορίζοντας την τιμή τους στις δύο μνες τα κάθε ένα, σε Ηρόδ. **III.** ως Αττ. νομικός όρος, Ενεργ., δανείζομαι χρήματα βάζοντας υποθήκη ή ενέχυρο — Μέσ., δανείζω χρήματα λαμβάνοντας υποθήκη ή ενέχυρο — Παθ., λέγεται για την ιδιοκτησία ή την περιουσία, είμαι υποθηκευμένος, σε Δημ.

ἀποτίμημα, **-ατος**, **τό**, εγγύηση, ενέχυρο που αποτιμήθηκε από διορισμένους εκτιμητές, σε Δημ.

ἀποτίμησις, **-εως**, ή, **I.** υποθήκευση περιουσιακών στοιχείων, σε Δημ. **II.** το Ρωμ. census, απογραφή, σε Πλούτ.

ἀπό-τίμος, **-ον** (τιμή), αυτός που έχει αποκλεισθεί από την απόδοση τιμής στο πρόσωπό του, ατιμασμένος, σε Ηρόδ., Σοφ.

ἀπο-τινάσσω, μέλ. *-ζω*, αποσεύω, αποτινάσσω, σε Ευρ.

ἀπο-τινῶμαι, ποιητ. αντί *ἀποτίνομαι*· βλ *ἀποτίνω* II.

ἀπο-τινώ [ἰ σε Επικ., ἰ σε Αττ.], Επικ. απαρ. *-τινέμεν*· μέλ. *-τίσω* [ἰ]· **I. 1.**

πληρώνω κάτι σε κάποιον αντί ποινής, ως πρόστιμο ή αντιστάθμισμα για κάτι, ανταποδίδω τα οφειλόμενα ή την ευεργεσία, *τί τινι*, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** πληρώνω για ό,τι έχω κάνει ή πει, *τι*, σε Όμηρ., Αισχύλ. κ.λπ.· *ἀπόλ.*, εξιλεώνομαι, σε Ομήρ. Ιλ. **3.** αποπληρώνω, πληρώνω εξ ολοκλήρου, σε Ηρόδ., Αττ. **II.** Μέσ., *ἀποτίνομαι* και *ἀποτίνυμαι*· μέλ. *-τίσομαι*· λαμβάνω «πληρωμή», ανταπόδοση

από κάποιον για κάτι που έχει διαπράξει εις βάρος μου, εισπράττω την ποινή ή απαιτώ την καταδίκη, την τιμωρία ενός ανθρώπου, σε Ομήρ. Ιλ.· *δίκην*, σε υρ. **2.** με αιτ. προσ., *ἀποτίσασθαί τινα*, εκδικούμαι, τιμωρώ κάποιον, σε Ομήρ. Οδ., Ξεν. **3.** με αιτ. πράγμ., παίρνω εκδίκηση για κάτι, επιβάλλω αντίποινα γι' αυτό, σε Ομήρ. Οδ.· έτσι, με γεν. πράγμ., σε Ηρόδ.· *ἀπόλ.*, εκδικούμαι, σε Θέογν.

ἀποτιστέον, ρημ. επίθ. του *ἀποτίνω*, αυτό που πρέπει κάποιος να πληρώσει ως εξιλέωση, σε Ξεν.

ἀπο-τμήγω, μέλ. -ζω, Επικ. αντί *ἀπο-τέμνω*. **1.** αποκόπτω από, *τινά τινός*, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** αποκόπτω, αποσχίζω, αποχωρίζω, στο ίδ.· *κλιτύς ἀποτμήγω*, διαχωρίζω ή διασχίζω τις πλαγιές ενός βουνού, στο ίδ.

ἀποτμητέον, ρημ. επίθ. του *ἀποτέμνω*, αυτό που πρέπει κάποιος να αποκόψει, να αποσχίσει, *τῆς χώρας*, ένα τμήμα της χώρας, σε Πλάτ.

ἄ-ποτμος, -ον, ατυχής, δυστυχής, κακόμοιρος, δύσμοιρος, σε Όμηρ., Αισχύλ., Ευρ.· συγκρ. *-ότερος*· υπερθ. *-ότατος*, σε Ομήρ. Οδ.

ἀπο-τολμάω, μέλ. -ήσω, αναλαμβάνω παράτολμο εγχείρημα, *τινί*, εναντίον κάποιου, σε Θουκ.· με απαρ., σε Αισχίν. — Παθ., *τὰ ἀποτετολμημένα*, αυτά τα οποία έχουν διακινδυνευθεί, σε Πλάτ.

ἀποτομή, ή (ἀποτέμνω), αποκοπή, εκτομή, απόσχιση, σε Ξεν.

ἀπότομος, -ον (ἀποτέμνω). **1.** αυτός που έχει αποσχισθεί, απόκρημνος, βαραθρώδης, κρημνώδης, σε Ηρόδ.· *ἀπότομον ὄρουσεν εἰς ἀνάγκαν*, μεταφ., από τη θέση εκείνου που αιφνιδίως, ενώ βαδίζει, βρίσκεται στο χεῖλος του γκρεμού, σε Σοφ. **2.** μεταφ., τραχύς, αυστηρός, ανηλεής, αδυσώπητος, σε Ευρ.

ἀπο-τοξεύω, μέλ. -σω· **I.** εκτοξεύω βέλη, σε Λουκ. **II.** ρίγγω βέλος εναντίον κάποιου· μεταφ., εμβάλλω απορία σε κάποιον, *τινά τινι*, στον ίδ.

ἄ-ποτος, -ον, I. αυτός που είναι ακατάλληλος προς πόση, που δεν είναι πόσιμος, σε Ηρόδ. **II.** Ενεργ., αυτός που δεν πίνει ποτέ, στον ίδ., Πλάτ.· αυτός που δεν πίνει, που δεν έχει ποτό, σε Σοφ., Ξεν.

ἀπο-τρᾶγειν, απαρ. αορ. β' του *ἀποτρώγω*.

ἀπο-τρέπω, μέλ. -ψω· **I. 1.** στρέφω κάποιον μακριά από κάτι, με γεν., σε Ομήρ. Ιλ.· μεταστρέφω, μεταπειθώ κάποιον ώστε να μην πράξει κάτι, αποτρέπω, σε Θουκ.· επίσης με απαρ., *ἀποτρέπω τινά ποιεῖν τι*, σε Αισχύλ., Δημ. **2.** με αιτ. προσ. μόνο, κάνω κάποιον να τραπεί σε φυγή προξενώντας φόβο, απομακρύνω, αποδιώχνω, αναγκάζω σε οπισθοχώρηση, σε Ομήρ. Ιλ. **3.** με αιτ. πράγμ., κάνω κάτι να στραφεί σε άλλο μέρος, αποκρούω, κωλύω, παρεμποδίζω, σε Ηρόδ., Πλάτ.· πρβλ. **ὑποτρόπαιος, ὑπότροπος**. **4.** στρέφομαι από τους άλλους, εναντίον ενός, *τι ἐπί τινι*, σε Σοφ. — Μέσ., *ἀποτραπόμενος πρὸς τι*, στρέφοντας την προσοχή μου από τα άλλα αντικείμενα σε αυτό το συγκεκριμένο, σε Πλούτ. **II.** Μέσ. και Παθ., **1.** στρέφομαι από, απέχω από μία πράξη, με μτχ., σε Ομήρ. Ιλ.· με απαρ., σε Ευρ. κ.λπ.· *ἀπόλ.*, σταματώ, παύω, απέχω από φόβο, σε Θουκ. **2.** αποστρέφω το πρόσωπό μου από, αδιαφορώ για ή δεν προσέχω τα λεγόμενα κάποιου, σε Ομήρ. Ιλ. **3.** με αιτ. πράγμ., αποστρέφομαι, βδελύσσομαι, όπως το Λατ. *aversari*, σε Αισχύλ., Ευρ. **4.** στρέφομαι προς τα πίσω, επιστρέφω, σε Θουκ., Ξεν.

ἀπο-τρέχω, μέλ. -θρέζομαι και -δραμοῦμαι· αόρ. β' -έδρᾶμον· **I.** φεύγω τρέχοντας από κάπου, το βάζω στα πόδια, σε Ηρόδ., Αττ. **II.** τρέχω γρήγορα, λέγεται για αθλητές που προπονούνται σε αγώνα δρόμου, σε Αριστοφ.

ἀπο-τρίβω[ῖ], μέλ. -ψω, επιτετ. του *τρίβω*, **I.** συντρίβω, κατασυντρίβω, σε Ομήρ. Οδ. **II.** καθαρίζω τρίβοντας, αποξέοντας, σε Θεόκρ. — Μέσ.,

απαλλάσσομαι από κάτι, το εξαλείφω, σε Δημ., Αισχίν.· αρνούμαι, αποποιούμαι, απορρίπτω, *τὴν πείραν*, σε Πλούτ.

ἀποτρόπαιος, -ον (ἀποτρέπω), **I**. αυτός που αποτρέπει το κακό, λέγεται για τον Απόλλωνα στην αρχαία Αθήνα, Λατ. *aveguncus*, σε Αριστοφ. κ.λπ. **II**. Παθ., αυτός που όφειλε να αποτραπεί, δυσοίωνος, βδελυρός, σε Λουκ.

ἀποτροπή, ἡ (ἀποτρέπω)· **I**. **1**. απομάκρυνση, απόκρουση, αποτροπή, *κακῶν*, σε Αισχύλ., Ευρ. **2**. παρακώλυση, παρεμπόδιση, σε Θουκ. **II**. (από τον Μέσ. τύπο), απομάκρυνση από κάποιο έργο, εγκατάλειψή του, στον ίδ.

ἀπότροπος, -ον (ἀποτρέπω)· **I**. **1**. αυτός που έχει απομακρυνθεί από τους ανθρώπους, εξόριστος, σε Ομήρ. Οδ. **2**. αυτός από τον οποίο αποστρέφει κάποιος το πρόσωπό του, δεινός, τρομερός, φρικτός, αποκρουστικός, σε Αισχύλ., Σοφ. **II**. Ενεργ., αυτός που αποτρέπει, που απομακρύνει κάτι, με γεν., σε Αισχύλ., Ευρ.

ἀπό-τροφος, -ον (τρέφω), αυτός που έχει ανατραφεί μακριά από την οικογένεια και την πατρική του εστία, σε Ηρόδ.

ἀπο-τρύχω[ῶ], μέλ. -ζω, = το επόμ., σε Πλούτ.

ἀπο-τρύω[ῶ], μέλ. -ύσω, αποτρίβω, αποξέω, σε Σοφ. — Μέσ., *γῆν ἀποτρύεσθαι*, παρενοχλώ σταθερά, κατατρύχω, καταπονώ την γη με την εντατική καλλιέργεια, σε Σοφ.

ἀπο-τρώγω, μέλ. -τρώζομαι, αόρ. β' -έτράγον· **1**. κατατρώγω ή τσιμπολογώ με το ράμφος, σε Αριστοφ. **2**. με γεν., τρώγω μέρος από κάτι, τσιμπολογώ· *τὰς αἰλακας οὐκ ἀποτρώγεις*, δηλ. δεν πολυθερίζεις τα στάχυα στο θερισμό, σε Θεόκρ.

ἀπο-τρωπάω, θαμιστικό του *ἀποτρέπω*, μόνο στον ενεστ., σε Όμηρ.

ἀπο-τυγχάνω, μέλ. -τεύζομαι· **I**. **1**. δεν επιτυγχάνω στους στόχους μου ή στο να κερδίσω, χάνω, σφάλλω, με γεν., σε Ξεν. κ.λπ. **2**. Παθ., *τὰ ἀποτετευγμένα*, αυτά που δεν έχουν εκπληρωθεί, τα ανεκπλήρωτα, σε Λουκ. **II**. απόλ., αποτυγχάνω στο στόχο μου, ατυχώ, δεν κατορθώνω κάτι, σε Ξεν.· αποτυγχάνω να προσεγγίσω την αλήθεια, σφάλλω, στον ίδ.· με *απαρ.*, αποτυγχάνω να πράξω κάτι, στον ίδ.

ἀπο-τυμπάνίζω, Αττ. μέλ. -ῖω, ξυλοκοπώ, σκοτώνω στο ξύλο, κάνω κάποιον «τούμπανο» στο ξύλο, υποβάλλω κάποιον στο βασανιστήριο της φάλαγγας, σε Δημ.

ἀπο-τύπooμαι: **I**. Μέσ., αποτυπώνω κάτι σε κάποια ύλη, όπως π.χ. στο κερί· *εἷς τι*, σε Πλάτ. **II**. Ενεργ., *ἀποτυπόομαι σφραγίδα*, σφραγίζω, θέτω ως αποτύπωμα μια σφραγίδα, σε Λουκ.

ἀπο-τύπτομαι, Μέσ., παύω να χτυπώ τον εαυτό μου, να στηθοκοπιέμαι, σταματώ τους θρήνους, σε Ηρόδ.

ἀπ-ούρας, -ουράμενος, μτχ. Ενεργ. και Μέσ. αορ. α' του *ἀπ-αυράω*.

ἀπ-ουρίζω, Επικ. αντί *ἀφ-ορίζω*· Επικ. μέλ. *ἄλλοι οἱ ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας*, άλλοι θα οριοθετήσουν τα κτήματά του, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἄλλοι διαβάζουσιν ἀπ-ουρήσουσι* = *ἀπ-αυρήσουσι* (από *ἀπ-αυράω*), θα αφαιρέσουν.

ἄπ-ουρος, -ον (ὄρος, Ἰων. οὔρος), αυτός που βρίσκεται μακριά από τα σύνορα της χώρας του, με γεν., σε Σοφ.

ἄ-πους, ὁ, ἡ, -πουν, τό, **1**. αυτός που στερείται το ένα ή και τα δύο πόδια του, σε Πλάτ. **2**. αυτός που δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει τα πόδια του, χωλός, κουτσός, σε Σοφ.

ἀπουσία, ἡ (ἄπειμι, Λατ. absum), το να βρίσκεται κάποιος μακριά, να απέχει, απουσία, σε Αισχύλ., Ευρ. κ.λπ.

ἀπο-φᾶγειν, απαρ. αορ. β' του *ἀπεσθίω*, τρώγω μέρος από κάτι, κατατρώγω, σε Αριστοφ.

ἀπο-φαιδρύνω[υ], μέλ. -ῶν, ἀποκαθαίρω, καθαρίζω ενδελεχώς — Μέσ., σε Ανθ.

ἀπο-φαίνω, μέλ. -φᾶνῶ·

A. I. φανερώνω, παρουσιάζω, αναδεικνύω, δηλώνω, σε Ηρόδ., Αριστοφ. **II. 1.** γνωστοποιώ, διακηρύσσω, ανακοινώνω, σε Ηρόδ.· προσκομίζω τεκμήρια για κάτι, στον ίδ. **2.** αποδεικνύω με λογικά επιχειρήματα, καταδεικνύω, αναπαριστώ τί έπραξε ή τί είδους άνθρωπος είναι κάποιος, με *μτχ.*, στον ίδ.· και με παράλειψη *μτχ.*, *ἀποφαίνω αὐτόναίτιον* (ενν. *όντα*), στον ίδ.· ομοίως, *ἀποφαίνω τινά έχθρόν*, σε Δημ. **3.** με αιτ. και απαρ., αναπαριστώ ότι, σε Πλάτ.· ομοίως, *ἀποφαίνω ὡς...*, *ὅτι...*, σε Ηρόδ., Θουκ. **III.** αποδίδω λογαριασμό για κάτι, λογοδοτώ για, *τήν οὐσίαν*, σε Δημ.· πληρώνω χρήματα στο ταμείο σύμφωνα με τους λογαριασμούς που μου έχουν αποδοθεί, στον ίδ. **IV.1.** καθιστώ ή κάνω κάποιον να έχει αυτό ή το άλλο γνώρισμα, σε Αριστοφ. **2.** διορίζω σε κάποιο αξίωμα, σε Πλάτ. **B. Μέσ., I. 1.** παρουσιάζω, επιδεικνύω κάτι που μου ανήκει, σε Αισχύλ., Πλάτ.· *απόλ.*, επιδεικνύομαι, επιδεικνύω τον εαυτό μου, σε Ξεν. **2.** παρουσιάζω μαρτυρίες και τεκμήρια, σε Ηρόδ. **3.** *ἀποφαίνεσθαι γνώμην*, διακηρύσσω, διατρανώνω τη γνώμη μου, στον ίδ., Αττ.· *απόλ.*, παρέχω μια γνώμη, σε Ηρόδ., Αττ. **II.** χρησιμ. όπως η Ενεργ., σε Πλάτ., Ξεν.

ἀπόφανσις, -εως, ή, διακήρυξη, διατράνωση της γνώμης, σε Αριστ.

ἀπόφᾶσις (A), -εως, ή (ἀπόφημι), άρνηση, απόρριψη, αντίθ. προς το *κατάφασις*, σε Πλάτ.

ἀπόφᾶσις (B), -εως, ή (ἀποφαίνω)· **I.** κρίση, απόφαση του δικαστηρίου, σε Δημ. **II.** κατάλογος, καταγραφή, απογραφή, στον ίδ.

ἀπο-φάσκω, = *ἀπόφημι*, μόνο σε ενεστ. και παρατ., αρνούμαι· *οὔτε δοκοῦντ' οὔτ' ἀποφάσκοντ'*, χωρίς να επιδέχονται ούτε συναίνεση ούτε απόρριψη, σε Σοφ.

ἀπο-φέρβομαι, αποθ., τρέφομαι από κάτι, καρπώνομαι κάτι, *τι*, σε Ευρ.

ἀπο-φέρω, μέλ. *ἀπ-οίσω*, Δωρ. -οισῶ· αορ. α' -ήνεγκα, Ιων. -ήνεικα· αορ. β' -ήνεγκον, παρακ. -ενήνοχα·

A. I. μεταφέρω κάτι από ένα μέρος, αποκομίζω, Λατ. *auferre*, σε Όμηρ. κ.λπ. — Παθ., εκτρέπομαι, ξεφεύγω από την πορεία μου και οδηγούμαι προς άλλο μέρος, σε Ηρόδ., Θουκ. **II. 1.** φέρνω πίσω, επαναφέρω, σε Ομήρ. Ιλ., Αττ. — Παθ., λέγεται για πρόσωπα, επιστρέφω, επανέρχομαι, επανακάμπτω, σε Ηρόδ., Θουκ. **2.** αποδίδω, ανταποδίδω, δίνω πίσω, σε Ηρόδ.· εξού, πληρώνω ό,τι οφείλω, στον ίδ. **III.** ως Αττ. νομικός όρος, εισάγω κατηγορία, λογαριασμούς, φορολογία κ.λπ., σε Δημ. κ.λπ. **IV.** αμτβ., φεύγω, αποχωρώ, αναχωρώ· *ἀπόφερ' ἐς κόρακας*, σε Αριστοφ. **B. Μέσ., I. 1.** λαμβάνω, φέρνω μαζί μου, σε Ηρόδ. κ.λπ.· λαμβάνω, κερδίζω βραβείο, σε Θεόκρ. **2.** παίρνω κάτι για τον εαυτό μου, αποκτώ, κατέχω, σε Ευρ. **II.** φέρνω πίσω, αποκομίζω για λογαριασμό μου, σε Ηρόδ.· *ἀποφέρομαι βίον μητρί*, δηλ. επιστρέφω ζωντανός σ' αυτήν, σε Ευρ.

ἀπο-φεύγω, μέλ. -φεύξομαι και -οῦμαι, παρακ. -πέφευγα· **I.** ξεφεύγω από, διαφεύγω, με αιτ., σε Ηρόδ. κ.λπ.· *απόλ.*, σώος, διαφεύγω, στον ίδ. **II.** ως νομικός όρος, απαλλάσσομαι από κάποιον, *τοὺς διώκοντας*, στον ίδ., Αττ.· επίσης, *ἀποφεύγω δίκην*, σε Αριστοφ., Δημ.· *απόλ.*, απαλλάσσομαι, αθώνομαι, σε Ηρόδ.

ἀποφευκτικός, -ή, -όν, αυτός που χρησιμεύει ή είναι κατάλληλος για διαφυγή· τὰ ἀποφευκτικά, μέσα απαλλαγής ή αθώωσης, σε Ξεν.

ἀπόφευξις ή ἀπόφυξις, -εως, ή, διαφυγή, αποφυγή, μέσα αποφυγής· ἀπόφευξις δίκης, αθώωση, σε Αριστοφ.

ἀπό-φημι, μέλ. -φήσω, αόρ. α΄ -έφησα, αόρ. β΄ -έφην· **I.** μιλώ ξεκάθαρα, διακηρύσσω ρητώς ή σαφώς, σε Ομήρ. Ιλ.· ομοίως στη Μέσ., στον ίδ. **II. 1.** λέγω όχι, σε Σοφ. **2.** με αιτ., αρνούμαι, απορρίπτω, σε Ξεν., Πλάτ.

ἀπο-φθέγγομαι, μέλ. -φθέγγομαι, αποθ., εκφράζω με σαφήνεια και καθαρότητα τη γνώμη μου, σε Λουκ.· μεταφ., ηχώ, κουδουνίζω, στον ίδ.

ἀπό-φθεγκτος, -ον, = ἄ-φθεγκτος, σε Ευρ.

ἀπόφθεγμα, -ατος, τό (ἀποφθέγγομαι), σύντομο, βραχύ και περιεκτικό ρητό, ἀπόφθεγμα, σε Ξεν.

ἀποφθεγματικός, -ή, -όν, αυτός που χρησιμοποιεί ἀποφθέγματα στον λόγο του, βραχυλόγος, λακωνικός, σε Πλούτ.

ἀπο-φθείρω, μέλ. -φθερῶ· **I.** καταστρέφω ολοσχερώς, αφανίζω, ερειπώνω, σε Αισχύλ., Ευρ. **II.** Παθ. με Μέσ. μέλ., χάνομαι, αφανίζομαι, σε Ευρ., Θουκ.·

ιδίως σε ερωτημ. φράση χρησιμ. με προστ. σημασία, οὐ γῆς τῆσδ' ἀποφθαρήσεται; δεν θα ξεκουμπιστεί από δω; δηλ. να πάει στον αγύριστο, σε Ευρ.· ομοίως, οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ; Λατ. pasce corvos, σε Αριστοφ.

ἀπο-φθινύθω[ῦ], μόνο στον ενεστ. **I.** αφανίζομαι, χάνομαι, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** μτβ., οδηγώ στο χαμό, καταστρέφω, αφανίζω, στο ίδ.

ἀπο-φθίνω[ῖ]: **I.** αμτβ. στον ενεστ., αφανίζομαι ολοκληρωτικά, εκλείπω, πεθαίνω, σβήνω, σε Αισχύλ., Σοφ. **II. 1.** μτβ. στον μέλ. -φθινῶ, αόρ. α΄ -έφθισα [ῖ σε Επικ., ῖ σε Τραγ.], οδηγώ στον αφανισμό, καταστρέφω, φθείρω εντελώς, σε Ησίοδ., Σοφ.· χάνω, βίον, σε Αισχύλ. **2.** Παθ., = Ενεργ. αμτβ., αφανίζομαι, καταστρέφομαι, πεθαίνω, στον ίδ.· στον Επικ. αόρ. β΄ -έφθιτο [ῖ], προστ. -φθίσθω, -φθίμην [ῖ], μτχ. -φθίμενος [ῖ]· επίσης στον γ΄ πληθ. Επικ. αορ. α΄ ἀπέφθιθεν.

ἀποφθορά, ή (ἀπο-φθείρω), ολοσχερής καταστροφή, όλεθρος, σε Αισχύλ.

ἀποφλαυρίζω, μέλ. -ίσω και -ίζω, εξευτελίζω, περιφρονώ, καταφρονώ, τι, σε Ηρόδ.

ἀπο-φλοιόομαι, Μέσ., (φλοιός), αφαιρώ το δέρμα μου, γδέρνω τον εαυτό μου, σε Ανθ.

ἀπο-φοιτάω, παύω να πηγαίνω στο σχολείο και να παρακολουθώ τις παραδόσεις του δασκάλου μου, σε Πλάτ.

ἀπό-φονος, -ον (*φένω), φόνος ἀπόφονος, άτοπος, παράδοξος φόνος, σε Ευρ.

ἀποφορά, ή (ἀποφέρω)· **1.** πληρωμή των χρεωστούμενων, φόρος, εισφορά, σε Ηρόδ., Αττ. **2.** επίσης, ανταπόδοση για χρήματα που έχουν ξοδευτεί, κέρδος, σε Ξεν. κ.λπ.

ἀπο-φράγγνυμι ή -ύω, περιφράζω, αποκλείω, αποχωρίζω, σε Θουκ.· μεταφ., σε Σοφ.

ἀπόφραξις, -εως, ή (ἀποφράσσω), αποκλεισμός, περίφραξη, φράξιμο, σε Ξεν.

ἀπο-φράς, -άδος, ή (φράζω), αυτή που δεν πρέπει να αναφέρεται, δυσσίωνη, κακή· ἀποφράδες ήμέραι, Λατ. dies nefasti, οι ημέρες κατά τις οποίες παύει κάθε δραστηριότητα, σε Πλάτ.

ἀπο-φράσσω, Αττ. -ττω, μέλ. -ζω = ἀποφράγγνυμι, σε Πλάτ., Δημ. — Μέσ., ἀποφράζασθαι αὐτούς, φράζω, αποκλείω το πέρασμά τους, σε Θουκ.

ἀπο-φυγγάνω, = ἀποφεύγω, σε Δημ.

ἀπο-φυγεῖν, απαρ. αορ. β΄ του ἀποφεύγω.

ἀποφῦγή, ἦ, διαφυγή ἢ τόπος καταφυγῆς, καταφύγιο· ἀποφυγὰς παρέχειν, σε Θουκ.· ἀποφυγή κακῶν, διαφυγή ἀπό τις συμφορές, σε Πλάτ.

ἀπόφυξις, βλ. [ἀπόφευξις](#).

ἀποφῦσάω, μέλ. -ήσω· **I.** απομακρύνω φυσώντας, σε Αριστοφ. **II.** εκπνέω, πνέω τα λοίσθια, ψυχορραγώ, σε Λουκ.